

REFLEXIÓ

Un relat de: [montserrat vilaró berenguer](#)

Bon dia. Suposo que tot ja sabeu que sóc una mica rarota i especial. Jo em solc fixar en els ulls de les persones. Si en els ulls, hi ha qui es fixa en la totalitat, qui en les mans, en els cabells, en els trets, jo en els ulls. No en la tonalitat dels ulls, en la seva expressió, crec que diuen, molt de nosaltres.

Ahir em vaig fixar amb el "preparado" i us puc assegurar que tenien la mateixa inexpresivitat que un mort. Les seves paraules eren buides però els seus ulls no reflectien res de res.

També m'he fixat en Rajoy la mateixa inexpresivitat. Les mateixes paraules buides i amenaçadores, tot igual. La Santamaria li brillen amb odi, odi a tothom i ataca com un gos rabiós. I no parlem dels ulls dels polis darrere els vidres, jo no se el que reflectien, ganes de fer mal, molt mal.

Ara començo a entendre el perquè porten quasi sempre ulleres de sol, com les portava el dictador Franco i la majoria dels feixistes. No volien que una tocada del bolet com jo els veies els ulls.

Sempre he dit que els ulls són com el reflexe del interior de la persona. Últimament no veig reflexos bons en les cares dels amos.

Ahir com que sobretot si és de nit no hi veig massa bé, em vaig atansar a la pantalla de la tele, volia veure els ulls del borbó, em van glaçar l'anima. Per això ahir us vaig dir que no podia dir quasi res.

Les seves paraules amenaçadores em van fer por, semblava sentir el seu predecessor Franco, un Hitler o qualsevol persona d'infausta memòria. No, aquest no és el meu rei, ni ho ha sigut ni ho serà mai.

Una persona tan insensible al patiment dels que se suposa encara som el seu poble, no ens pot representar en res. Val més oblidar-lo.

Ara el que faré aquest migdia és mirar els ulls de Puigdemont, vull veure la espurna d'humanitat que voldria veure. La guspira de bondat cap al seu poble que pateix i crida. **VOLEM LLIBERTAT, PROU D'ESCLAVITUT PORTEM SEGLES CRIDANT EL MATEIX, algú ens escoltarà una vegada!**

Ja us dic al principi que jo sóc persona especial, que li agraden els ulls i la seva expressió, però no crec vagi atibocada.

Tota persona que m'ha refusat la mirada alguna vegada, m'ha traït

Jo parlo de la meva persona i les meves circumstàncies.

Respecto com faig sempre a qui pensi a l'inrevés, per això sóc demòcrata, malgrat algú opini el contrari.

I també crec en la màgia de la terra, de les persones, dels animals de la natura del Cosmos, perquè en formen part, des de sempre al igual que els ancestres.

Per això dic que la força del poble català i la màgia d'aquests moments ens ajudarà.

Visca Catalunya lliure i Sobirana!

Endavant amb força!

No perdem el temps!

Força als que pateixen!

Pau i llibertat a tota persona que ho vulgui !